

At løbe en risiko

Kunst er kommunikation. Kommunikation kræver dialog, og dialog baseres på respekt. For at man som kunstner træder ind i nye miljøer og sammenhænge og etablere en dialog, kræver det en nysgerrighed efter mødet, efter folk - og omvendt kræves det samme af publikum.

Uden nysgerrighed er der ingen der lytter, og hvis der ikke er nogen, der lytter, sker der ingenting. Kunsten etablerer mødesteder, og vi vælger selv, om vi vil deltage eller ej.

Den koreografiske scenekunst er i stærk udvikling og forandring. Mange kunstnere forlader det etablerede teaterum til fordel for helt nye rum at mødes i. Gallerier og museer er populære steder, men også andre sociale mødesteder, der åbner op for at italesætte helt nye spørgsmål omkring ikke bare kropslige bevægelsesformer, men også for kroppens eksponering og positionering. Hvordan ser vi på det at være menneske i et diversificeret og til tider ganske kompliceret samfund? Hvordan kan vi forstå vores bevægelser? Kan vi hente hjælp i vores observationer, tanker og handlinger i kunsten?

Ja, det mener jeg. Tag nu senest med Jefta van Dinthers værk *Dark Field Analysis*. Vi var mange, der fik en del at tænke over, fordi dette værk insisterer på og indbyder til dialog omkring helt eksistentielle problematikker. Eller med Mette Ingvarsens værk *69 positions*, som problematiserer den seksualitet, som de fleste af os ikke kan leve foruden. Så bliver kunsten vigtig.

I mange år har den konceptuelle kunst været dominerende selv indenfor koreografien, men nu oplever jeg igen en stor interesse for den fysiske krops bevægelse, hvilket kommer til udtryk i koreografi der handler om komposition og skabelse af bevægelse i tid og rum. Det er som om, at vi altid vender tilbage til dansen.

En anden ting, jeg observerer i kunstnernes dialogiske formater, er et mindre fokus på det traditionelle karriereræs, det der med at være bedst, få størst opmærksomhed og komme med i de store festivalers programmer osv. Mange kunstnere fokuserer i dag mere på målet med arbejdet/kunsten end på prestigen. Som publikum får man nogle gange en følelse af middelmådighed og det kræver at os, som præsenterer kunsterne, at vi nytænker eksisterende kvalitetskriterier og statusmanifestationer. Ja, det er en spændende tid.....

Hvis du følger med i Dansehallerne's program i København og rundt om i landet, ser du mange eksempler på kunstnere, der nysgerrigt søger ud i undersøgende og udforskende praktikker. Du finder værker, som virkelig kræver din opmærksomhed og deltagelse,

forhåbentlig på vilkår, som viser respekt for dig og giver dig en tilfredsstillelse eller i hvert fald sætter gang i nogle processer, som du kan tage videre med dig i dit liv og hverdag. Nogle møder glider hen i ubemærkethed, andre forandrer alt. Så måske skal jeg nok tilføje ordet risiko. Det rækker ikke blot at lytte, være nysgerrig, og deltage – vi skal også være villig til at tage nogle chancer.

Vi ses!

Efva

PS: Jeg har skrevet en artikel om kunstnerens rolle i forhold til den kunstpolitiske udvikling. Den hedder Think, Talk, Act and Enjoy. Vil du læse den, så kan du hente den her:

<http://www.efvalilja.se/page.php?id=culturepolicies&lang=eng>

Hver måned skriver Dansehallerne kunstneriske leder Efva Lilja et indlæg til Dansehallerne nyhedsbrev med refleksioner over kunsten og dens betydning i vores samfund og samtid. Indlægget kan også findes på dansehallerne.dk